

mærkning vedrørende Tilskuddene, at vi har for vort Vedkommende henvist til, at hvis der var enkelte Virksomheder indenfor Industrien, der var kommet i Vanskeligheder paa Grund af Forholdene, og hvor de interesserede Parter var villige til at yde Ofre, var vi ogsaa villige til at yde Hjælp i saadanne Forhold. Vi har henvist til den bornholmske Kaolinindustri, som der ogsaa er henvist til i Bemærkningerne i Lovforslaget, og den Hjælp, der dør blev ydet, var, det ved alle, en for denne Industri meget betydningsfuld Hjælp. Jeg for mit Vedkommende nærer ikke Tvivl om, at der kan være andre Virksomheder, der under disse Forhold ogsaa kunde støttes og burde støttes, hvis de ogsaa selv virkelig vilde yde Ofre. Men det bør være en Betingelse. Men disse enkelte Virksomheder, som der her kan være Tale om, har jo Adgang til at henvende sig til Erhvervsministeren, som saa kan forhandle med Finansudvalgene om dem paa ganske ordinær Vis.

Hvad Laanene angaar, foreslaas det nu, at der skal ydes indtil 3 Mill. Kr. i Laan fra Staten til industrielle Virksomheder, som i særlig Grad vil kunne gøre Brug af Laan og derigennem opretholde deres Beskæftigelsesgrad. Jeg skal ikke nærmere omtale de Betingelser, der er stillet: Rente-frihed i 2 Aar og 5 pCt. for Resten af Perioden og Tilbagebetaling i Løbet af 4 Aar; det vil altsaa være Normen. Men der er jo en Bestemmelse, der lyder saaledes: „For Laanenes Vedkommende kræves tillige Samtykke af Folketingets Finansudvalg, saa længe Rigsdagen er samlet. Udenfor Rigsdagssamling sker Tildeling af Laan efter Regler, der er godkendt af Finansudvalget.“ Ja, men naar Forholdet er det, at Laanene skal forelægges for Finansudvalget og ikke kan gives, uden at Finansudvalget — i dette Tilfælde er der kun Tale om Folketingets Finansudvalg — har givet sin Tilslutning — det maa selvfølgelig gælde de enkelte Laan —, saa ser jeg ikke, hvad hele dette Lovapparat om Laan skal til. Naar Ministeren alligevel skal til Finansudvalget i hvert enkelt Tilfælde og have Tilslutning til en Laaneydelse, kunde disse Virksomheder jo akkurat lige saa godt gaa til Ministeren, som saa lod Forholdet undersøge, og hvis Ministeren ikke mente selv eller ved sine Embedsmænd at kunne faa en tilstrækkelig

sagkyndig Undersøgelse, vilde det jo altid staa ham frit for at tilkalde sagkyndig Assistance til Bedømmelse af Forholdene, saaledes at de kunde være klart belyst, naar de blev forelagt Finansudvalget. Men saa er jo hele dette Lovapparat ganske overflødig.

Naar det i Forslaget hedder, at Laanene kun kan gives med Samtykke af Folketingets Finansudvalg, synes jeg, det er urigtigt. Jeg mener, at for disse Laaneydelser skulde der, som i andre Laaneforhold, Tilslutning fra begge Tinges Finansudvalg. Jeg vil dog pege paa, at overfor Nybevillinger har det altid været anerkendt her i Tinget, at Landstinget havde sin Nej-Ret, og jeg synes, det er urigtigt, at man her søger at begrænse Beføjelsen til Folketinget. Men det er vel ud fra hele den politiske Opfattelse, Socialdemokraterne og de Radikale har af Landstingets Stilling, saa det er en principiel Uoverensstemmelse mellem dem og os, som jeg ikke skal ofre mange Ord paa. Men for Laanenes Vedkommende mener jeg man ganske kunde undvære Lovforslaget og henholde sig til Forhandling mellem Erhvervsministeren og Tingenes Finansudvalg, saaledes som vi havde givet Anvisning paa.

Til Slutning vil jeg gøre nogle enkelte Bemærkninger vedrørende Oplysningerne fra Holland. I Bilag 2 til Lovforslaget findes en Ekstrakt-Afskrift af Indberetning af 12. Oktober 1925 fra Gesandtskabet i Haag angaaende den i Holland benyttede „Arbejdsanvisning med Subsidier“, hvori gøres Rede for, at det nærmest er et Tilskudssystem, man dør har anvendt, og Gesandtskabets Skrivelse til Ministeriet slutter med, at angaaende det omhandlede Systems Virkninger erklærede „Centraal Industrieel Verbond“, at det „faktisk havde gjort overordentlig Nytte, og at det adskillige Gange havde været Aarsag til, at en Ordre, der truede med at gaa til Udlandet, var blevet overdraget til en indenlandsk Fabrikant“. Jeg blev straks gjort opmærksom paa, at det vistnok ikke var nogen rigtig Oplysning, der dør var givet, og derfor har jeg indenfor Udvalget støttet Bestræbelserne for at faa dette Forhold virkelig belyst, saaledes at Gesandtskabet igen kunde komme til at udtale sig om dette Forhold, og der er saa gennem Er-